



นิทานเด็กอ่านได้ ผู้ใหญ่อ่านดี

ควบคุมโดย " กัส "

นิทานเรื่องหมาหวงกระดูก

ในสมัยก่อนที่สัตว์ยังพูดได้นั้น ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของหมู่หมา ซึ่งมีทั้งตัวเมียและตัวผู้เป็นจำนวนมาก

วันหนึ่งกระดูกสัตว์ก่อนหนึ่ง กลิ้งเข้ามาในหมู่บ้านนั้น แล้วมาหยุดตรงหน้าบ้านของหมาตัวหนึ่งหมาตัวนั้นเห็นกระดูกสัตว์แปลกตา ก็คิดว่าคงจะเป็นของดีวิเศษจึงเอาใส่กะลา ซึ่งถือว่าเป็นของดีเยี่ยมในหมู่บ้านนั้นตั้งไว้บนบ้าน แล้วบ่าวร้องให้หมู่หมามาดูของวิเศษ หมาต่าง ๆ ก็พากันมาพร้อมทั้งวิพากษ์วิจารณ์เป็นการใหญ่ หมาตัวเมียซึ่งตามธรรมชาติมันก็อยากได้อยากคงอยู่แล้ว ก็คิดจะแย่งชิงกระดูกคำนั้น เพราะเห็นเป็นของดี ใครได้ไว้แล้วเคี้ยวเหมือนหมาเจ้าของบ้านนั้น นางขาว เป็นหมารูปร่างสง่าและชอบวางท่า นางอ้วน ชื่อก็พอจะทราบรูปร่างแล้วว่าเป็นหมาที่อ้วนกลมไปทั้งตัว นางดำ เป็นหมาขนสีดำ นัยน์ตาคู หมาตัวเมียทั้งสามนี้ ได้ชื่อว่าเป็นหมาที่มีอิทธิพลในบรรดาหมาตัวเมียทั้งหลาย ก็คิดจะวางแผนการที่จะชะโมยกกระดูกคำนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์ของตน

วันหนึ่งหลังจากคิดแผนการได้แล้ว มันก็ดำเนิน

การทันที นางขาวคาบเอาท่อนไม้ที่ติดไฟ วิ่งไปที่หลังบ้านของหมาที่เป็นเจ้าของกระดูกคำ ไฟก็ลุกขึ้น นางอ้วนผู้ซึ่งชอบโวยวายอยู่เป็นประจำก็ร้องว่า "ไฟไหม้ เจ้าข้าไฟไหม้" ส่วนนางดำรออยู่เมื่อเจ้าของบ้านวิ่งออกไปจากบ้านด้วยกรเมลกใจ มันก็รีบวิ่งเข้าไปที่กะลาคาบเอากระดูกสัตว์กลับไปที่พัก คิดในใจว่าจะเอาไปกลบเสียซ่อนไว้ไม่ให้นางขาวและนางอ้วนรู้ เพื่อที่มันจะได้เก็บไว้ชื่นชมแก่เพียงตัวเดียว เมื่อถึงเวลานัดแนะนางอ้วนและนางขาวซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่วางเพลิง ก็กลับมาที่พักของนางดำๆ ทำคิตหน้าเศร้าแล้วบอกกับทั้งสองตัวว่า "รู้สึกเสียใจที่ทำงานพลาด กระดูกคำนั้นได้หล่นน้ำหายไปเสียแล้ว" นางขาวถามว่า "หล่นที่ไหน" ก็ที่สะพานตรงที่เข้ามาที่บ้านโง่งง" นางดำตอบเสียงสะอื้น "ถ้ามันต้องตามเอาคืนให้ได้ ไร้อุทิศให้เสียเวลาคิดและทำ ไม่สำเร็จก็อย่าหม้ออื่นๆแย่งดี ทำแล้วมันต้องได้ดี จะผิดจะชั่วไปก็ไม่รู้ละจะเอาชะอย่าง ไป ไปค้นหากัน" นางอ้วนพูดด้วยความโกรธจัด หมาทั้งสามตัวก็พากันออกจากบ้านเพื่อไปค้นหาขณะเดียวกันนั้น ก็มีหมาตัวเมียอีกตัวหนึ่งรูปร่างหน้าตาหน้าเอ็นดู ชื่อนางปุ่น ตัวเล็กขนสีขาว มันเป็นหมาที่อยู่

ในบ้านของเจ้าของกระทู้คำ เคยคิดอยู่นานแล้วว่า
อยากจะได้กระทู้คำมาเป็นกรรมสิทธิ์แต่ก็ไม่กล้า ดังนั้น
มันก็ค่อยเผื่อกระทู้คำตลอดมา และได้เห็นเหตุการณ์
โดยตลอด มันจึงตอบเข้าไปในบ้านของนางคำ ชุคกระทู้
คำขึ้นมา แล้วลอบพาหายไปจากหมู่บ้านนั้น

เมื่อนางขาว นางอ้วน และนางคำ คำนานาเหลว
กลับบ้านต่างก็ปรับทุกข์ต่าง ๆ นานา นางคำมีความเป็น
ห่วงในกระทู้คำมาก จึงวิ่งไปทูลที่บ้านเห็นกระทู้หายไป
ไปจึงก็ตกใจและเสียใจระงับไม่อยู่ วิ่งร้องให้เข้ามาใน
บ้านนางขาวและนางอ้วนก็แปลกใจจึงถามว่า “เป็นอะไร
ไปรึนางคำ” “โอ้ ๆ พังทะลายหมดฉันหมดเนื้อหมดตัว
ครวนี้ ฉันขอสารภาพ” แล้วนางคำก็เล่าเรื่องให้ฟัง
ทั้งสองตัวโกรธนางคำมาก ก็จะทำสัญญาซื้อขายกัน
ไป แต่กลัวว่าความลับจะรั่วไหล และต่างก็หวอวกกัน
เดียวกัน คือออกเป็นเจ้าของกระทู้คำไปแล้ว จึงได้แต่คิด
เคียดแค้นอยู่ในใจ

ต่อมาเมื่อได้รู้ข่าวว่า นางปุ่นเป็นควาที่ชะโมยกระทู้
คำเป็นกรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว ทั้งสามตัวก็ยิ่งแค้นมาก
เท่ากันวางแผนการแย่งชิงกระทู้คำเพื่อนางปุ่นแท้ ๆ แต่
ก็ในที่สุดปลงตกว่า บัดนั้นนั่นก็หมดโอกาสที่จะเป็นเจ้าของ
กระทู้คำแล้ว ต่างตัวต่างก็ปรับทุกข์ว่าจะทำอย่างไรที่
“ก็ช่างมัน ยังไง ๆ นางปุ่นมันอยู่หมู่บ้านเดียวกับ
เรา ยังดีกว่าให้หมาต่างถิ่นมาแย่งเอาไปนา ฉันทว่า” นาง
อ้วนพูด

“ฮี้ ชุบมือเบีบพรวนเนื้อยามาให้เห็นหน้า จะกัดให้
ตายเลย มันเล็กเมื่อวานชิ้นแท้ ๆ ไม่น่าทำกันเลย” นาง
คำยังไม่ยอมลดละ

“เฮอะ เฮอะ พอกันที เป็นอันว่าครวนี้ล้ม
เหลว เอาไว้ค่อยหากระทู้อันใหม่ก็แล้วกัน แต่เอา
ไปทำไมกระทู้ ฉันทว่าหมาตัวผู้แถว ๆ นี้ เขาก็มอง ๆ
เราอยู่ น่าจะหาความรื่นรมย์ให้กับชีวิตดีกว่า” นาง
ขาวผู้ชอบสังคัมพูด

แต่ความลับไม่มีในโลก ในที่สุดหมาทั้งหมู่บ้าน
รู้เรื่องนี้ ทุกตัวพากันสนหน้าหน้า หมาตัวผู้ไม่มีสายตา
ไว้มองหมาทั้งสามตัวนี้ เพราะความประพฤตินี้ ใน
ที่สุดเกิดโรคระบาดขึ้นในหมู่บ้าน คือโรคกลัวน้ำ หมา
อื่นเข็ดขูขาดไม่กล้าเข้าใกล้ หมาทั้งสามตัว นางขาว
นางอ้วน และนางคำ จึงปลอตกภัยและรอดตายจาก
โรคกลัวน้ำขณะที่หมาตัวอื่นตายหมด ดังนั้นในหมู่บ้าน
นั้นก็เหลือหมาตัวเมียสามตัว ซึ่งก็แกล้ง ๆ ทุกที ยัง
แกล้งก็ยังทะเลาะกัน จึงเลิกพูดกัน เมื่อเลิกพูดกันไป
นาน ๆ ก็เลยลืมภาษาพูด กลายเป็นเห่าบ๊อ ๆ อย่าง
หมาไป

ดังนั้นในปัจจุบันหมาที่เราเห็น ๆ นั้น มันจึงพูด
ไม่ได้ ได้แต่กลอกตาและเห่าบ๊อ ๆ ไปตามภาษา
คำฟังให้ตี ๆ เสียงเห่านั้นฟังคล้ายกับมันพูดว่า “เอา
กระทู้ของฉันทกินมา ๆ”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

“การชะโมยเป็นความประพฤติน่าผิด”

“โลกมากลางหาย”

“เมื่อมีการชะโมย ก็จะต้องมีการขมาย

ต่อไป □

ส ว ส ต น ะ จี ะ กุ ณ ุ